

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

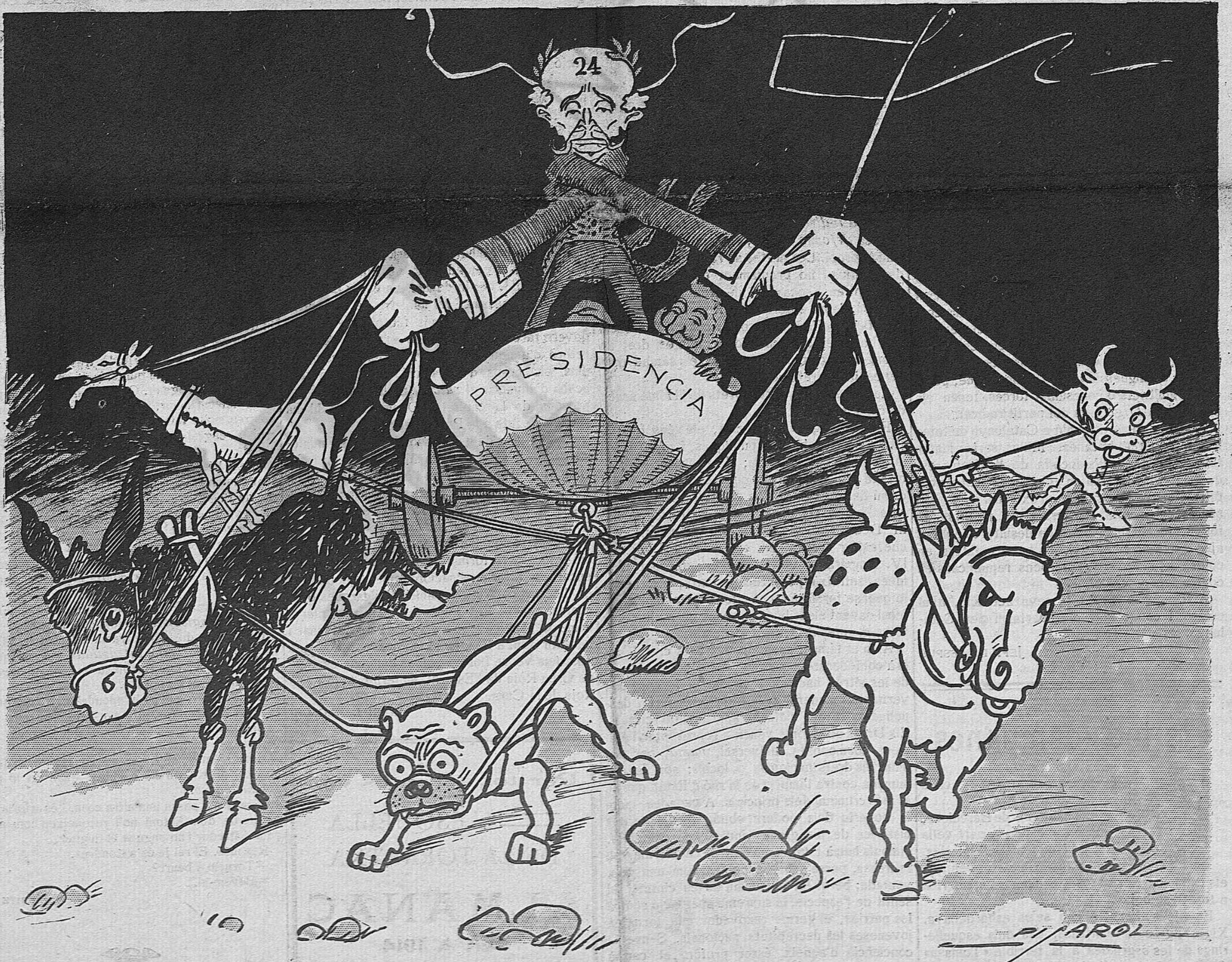
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'60.—ESTRANGER, 2'50

El carro del conservadurisme

Si això de les dissidències no s'arregla aviat i bé,

pobre César, ell i el carro se'n aniràn de clatell!

PI/AROL

L'unió republicana a Catalunya

A qüestió importantíssima de la unió republicana presenta a Catalunya un caràcter més complex que en el rest de Espanya. La vida local és entre nosaltres, més intensa i l'opinió posa un viu interès en els assumptes que afecten a la vida particular de cada poble.

Per a la major part de les regions espanyoles pot fer-se un patró desde Madrid i serà disciplinadament acullit per tothom. Per a Catalunya no pot servir ni una pauta enginyada a Barcelona.

Per més que siguin sospitosos els intents d'unió nascuts en vigílies d'eleccions, cal confessar que, si el mòbil principal de pactar-les no és la fam d'unes quantes actes, mai és millor ocasió per a que's logri una concòrdia que quan pot posar-se a prova desseguida la seva eficàcia i pot veure's consolidada per una victòria.

No acceptem, doncs, com a motiu per a rebutjar l'intent d'unió, el fet de que se'n parli quan s'apropa una lluita electoral; però limitem-nos a parlar de lo que afecta a Catalunya per lo més interessant que resulta per nosaltres i perquè creiem que hem de posar més atenció en aquelles coses en que pot més o menys influir l'opinió i l'esforç nostre.

Les agrupacions que logren conquerir una força positiva en l'opinió, és que responen a un fort sentiment col·lectiu inspirat per una passió, per un amor o per un ideal, i les forces que's veuen dèbils per a la lluita giren els ulls vers les agrupacions que poden triomfar. Així es comprèn perfectament que una part del republicanisme català, que sofreix un momentani període d'afebliment, vegi en els radicals la barca salvadora de sos ideals de Llibertat, mentre una altra part, que sent amb intensitat, per sobre de tota altra cosa, l'amor a Catalunya, busca en els braços de la Lliga l'apoi de que se sent necessari. Als uns i als altres els disculpa la seva bona intenció, però tots ells sofreixen l'error deplorable de creure que fora del partit radical i de la dreta regionalista, no queden prou forces per a constituir un nucli republicà i cata à prou fort per a lluitar amb èxit amb els demés elements polítics que's disputen la direcció de Catalunya. El secret d'aquesta equivocació estriba en l'intim convenciment que tenen els prohoms del republicanisme català de que no serveixen per a organitzar i dirigir els valiosos elements que's requirien si tinguessin les condicions que, per a dirigir multituds o cohesionar forces, tenen els homes de la Lliga i els del partit radical.

No és possible una unió a Catalunya de totes les forces republicanes. Millor seria juntar tots els elements distanciat de l'extrema esquerra, per la manca en el camp radical de catalanistes, i distanciat de l'extrema dreta pel seu desamor a la democràcia, i juntats que fossin, donant una mostra de desinterès polític, ajudar allà on convingui als bons catalans en contra dels caneros, i als bons republicans en contra dels reaccionaris.

Així seguiria essent la seva actuació, avui estèril, feconda per la Llibertat i per Catalunya.

JEPH DE JESPU

Els toca-campanes

ÉU-NOS-EN-GUARD que cada dia's moris un bisbe.

Els habitants de Barcelona, sobre tot els de la part vella on hi ha un femer d'esglésies, totes amb campanar, i en tots

els campanars nombroses campanes, arribarien a tornar-se bojós.

El dijous al matí el cap se'ns esbardellava. Xiques, grosses i mitjanes, des dels esquel·lings de les sagristies a la terrible «Tomasa» de la catedral, totes brandaven com mals esperits.

Un music futurista, d'aquells d'en Marinetti,

hauria trobat materia d'inspiració per una sinfonia espantosa.

Jo voldria saber a què treu nas tant tocar campanes.

Concedim que, per notificar la mort del pastor a les seves ovelles, es faci un toc solem·nial; però d'això a armar tres quarts d'escàndol, reposar i tornar-hi, hi ha un abisme.

Els diables dels campaners s'hi recreien en eixordar als veïns.

Toquen com furiosos. Veritablement, ells logren que tota la ciutat deplori la mort del prelat.

Tothom desitjaria que seguís vivint, per no oir les campanes.

Si toquessin amb ritme, o fossin afinades, o tinguessin tant sols el mirament de no tocar juntes, fóra passador.

Ja us dic jo, amics meus, que al que haja lograt sobreviure al bisbe, resistint el soroll de lo que un poeta en diria bronzo funerari, pot estar satisfet.

Quan siga vell i es parli d'heroicitats, podrà ben alabar-se'n.

X. X.

La Creu Roja espiritual

(EN LA CONSTITUCIÓ DE LA LLIGA DE DRETS DE L'HOMI)

UNA petita vanitat: en aquestes propies columnes de LA CAMPANA DE GRACIA vaig llançar, fa pot-ser uns anys, l'idea de la Lliga dels Drets de l'Home, senyalant ja per a la seva presidència la persona del meu il·lustre amic Doctor Simarro, el nom del qual ha pres una ressonància justíssima amb motiu de son llibre sobre el procés Ferrer i l'opinió europea.

No sé quin secret impuls me deia que aquell article traduïa una necessitat pròpia dels moments; i que la marxa de la nostra política exigiria aqueix organisme defensiu, paral·lel an els organismes d'atac representats pels partits d'esquerra, per tota l'escola progressiva. D'aquell organisme de defensa podríem dir-ne *defensa individual*, per oposició a la massa famosa *defensa social*, de nom, per lo demés, tant impropri. Les dretes se revelen organismes destructius i no propiament conservadors, ja que aspiren a socavar i destruir tot el règim modern, l'obra entera de la Revolució, apelant a un fals i sofisticat dret social contra l'essència i la base del dret individual, que és dret de l'home i del ciutadà, i per tant és també dret del conjunt, dret social.

La Lliga espanyola de Drets de l'Home acaba de constituir-se.

Repetiré aquí, en concret, els seus fins: I. Defensar les llibertats públiques, i sobre totes la llibertat de consciència; II. Procurar la conquesta d'aquells drets que, essent patrimoni comú de tots els pobles de l'Europa culta, no estan encara consignats en la nostra legislació; III. Dedicar-se a la defensa permanent dels que estan escrits en els nostres Còdics; i IV. Amparar tots els afiliats que, per llurs idees, sofreixin persecucions i atropells, per a lo qual se formarà un còs de lletrats que's defensi davant els tribunals i promogin en llur nom totes quantes accions procedeixin.

Amb el temps, quan aquesta lliga creixi, podrà confederar-se amb les seves consemblants de les altres nacions, i arribar a formar una veritable i modernitzada franc-maçoneria, despullada de tota ridícula aparatositat cultural. Els Drets de l'Home vénen a representar l'element cosmopolita, universal, *humà*, per damunt els drets nacionals o locals; són la raó humana contra l'imperi de la raó d'Estat, que és el més criminal dels principis. A vegades, quan la bogeria dels poders oblida l'exemplaritat històrica de les grans vindicacions populars, l'impuls *humà* i universalista se desferma, se redressa, passa sobre'ls pobles com una gran ventada; perquè ell és l'ànima de les ciutats, el sentit de l'especie, la suprema apel·lació contra les patries, el germe renovador que torna en juveneses les decrepitats nacionals. Sense la consciència d'aqueix ésser profon, el capità Dreyfus hauria mort oblidat en la seva illa, i el nom d'en Calas no aniria unit gloriósament an el d'en Voltaire.

Se tracta, doncs, de la revisió suprema de totes les justícies; se tracta de l'apel·lació permanent i eterna contra les coses judicades; se tracta d'un continu *referendum*, on sien ofertes a la sanció popular les lleis oficials; se tracta, en suma, d'asseure el poble-rei sota l'alzina clàssica, l'alzina patriarcal, per a que faci justícia de sobirà.

El sentit universal contra'l sentit particular! Aquí està la clau de les veritables superioritats i jerarquies entre'ls homes. Els uns arriben a sentir la germanor de l'especie, perquè estan col·locats tant amunt, que ja dominen l'espectacle de l'humanitat sencera, de l'humanitat disseminada pel món com en una immensa pastura. Els altres, curts de vista, o situats en un mirador baix, tenen un panorama migra i pobre, i no senten més que l'instint de la terra pròpia, del terrer nadiu.

L'història és la lluita entre aquestes dues multituds, entre aquests dos radis.

L'opinió espanyola ha patit sempre de localisme, de regionalisme. Basta veure, com a prova, l'escassa importància donada per la nostra premsa usual a la vida estrangera. No tenim veritable convivència amb el món. L'espai on arriba el nostre batec de vida té un radi curtíssim. En les converses de la nostra vida de relació, la política internacional apenes hi entra. Per això som en general tant poc aptes per a les *revisions de valors*, ja que no solem contrastar el nostre criteri amb els altres valors, amb les normes estranyes, amb la llei de l'estranger, del *barbre*, si es vol, en el sentit clàssic, per a evitar que caigui sobre nosaltres, de la part de l'estranger, l'altre sentit del mot...

Ara mateix, per exemple, dos casos en països de semi-barbarie política, han oferit camp obert an el comentari *humà*; ja que són mostres de la mal domesticada selvatgeria indígena. Un d'aquests casos fou la monstruosa acusació contra el jueu Beilis, acusat a Kiew, d'absurde assassinat ritual en la persona d'un nen, i noblement absolt per un jurat de persones humils, malgrat les infames insinuacions del Sant Sinode rus i les menaces d'una policia i d'una plebs tacades de sang de recents pogroms o matances d'israelites.

L'altre cas és el probable assassinat jurídic de Kavakla Mustafa, súbdit turc detingut a bord d'un vaixell rus a Constantinoble i acusat de crim polític, o sia de participació en la mort del gran visir Mahomed Cherket, per la qual ja varen ésser penjades no sé quantes persones, i la qual, per lo demés, va ésser una venjança de l'assassinat del ministre de la guerra Nazim-Paixà pels propis factors de l'actual govern turc. Mentre el govern rus exigia el retorn d'aquell pres, per no estar comprès dins els casos d'extradició, el govern turc acaba d'anunciar el *suicidi* de Karakla en les presons de la capital... Decididament hi ha suïcidis deguts a la Providència...

Aqueix dret de gents, violat avui escandalosament en les guerres de Mèxic, ahir en la de Bulgària, abans d'ahir en l'intervenció a Xina, etc.; aqueix dret dels homes, que la desfiguració interessada i capciosa de les lleis pels governs trastorna en la pròpia vida interior dels pobles; aqueixa *Fraternitat* on la Revolució francesa va formular, un poc infantilment encara, el futur internacionalisme; aqueix dret de llibertat contra les tiranies d'oligarques o de castes, aqueix dret d'igualtat contra el pluralisme de justícies, és el que's ve a defensar i garantir avui a Espanya amb una institució que voldríem veure florir i granar com una especie de Creu Roja de l'Esperit, superior a la Creu Roja de la Carn.

GABRIEL ALOMAR

Per tot arreu es ven
— L'ESQUELLA
DE LA TORRATXA
ALMANAC
PER A 1914

Preu: 1 pesseta

FENT EL RIDÍCOL

Galdosa actitut, per cert, l'actitut del senyor Maura! Després del seu informal projecte de retirada, passar-se un any escrivint cartes, cartes i més cartes per sortir, al cap-de-vall, amb una fanfarronada!

Aconsellar, prudentment, als seus amics ministrables que no's venguin a l'encant la lítica engalonada!...

Respondre a les joventuds que li envien telegrams, agrair-los l'adhesió i donant-los esperança!

Dir que no vol parlar més de política, per ara, i veure, com veu tothom, que d'altra cosa no parla!...

Això a algú li pot semblar una actitut molt gallarda... però, senyors, no és res més que una ridícula farsa, un passatemps grollerot, una comedia espàtllada que vénen representant els conservadors d'en Maura al veure que, convençut de la seva petulància, el poble, amb un cop de peu, els ha allunyat de la taula.

VERDUM

SONATA LXXII

o's pot parlar de res. Si no s'hagués mort el bisbe no hauria passat res en absolut.

Que dormi a gust i en pau a la cripta d'aquella llejta església de maons, el senyor bisbe.

Nosaltres, seguint el consell del senyor metge de Sant Andreu, repetirem una vegada més:

—Pobre bisbe!

—Pobre bisbe!

—Bevem-hi?

—Bevem-hi.

—Això del moro va de primera. L'altre dia 40 baixes... i lo que te rondarà. Vaig llegir que, quan la setmana tràgica, se feren més d'un mil·lí de dispar; les baixes no passaren de tres-centes. Diu que és el coeficient que donen sempre els trets de bala. El dos per mil.

Mes jo'm jugaria un peix que an els *moritos* els hi deu resultar més gros. Ja ho podríem posar a un deü per cent, i pot-ser ens quedem curts.

L'escola de tir s'hauria de traslladar a Tetuàn i, després d'afinar la punteria, aprendre les regles per a caçar a l'aguait. Quan hi han moltes peces és el sistema millor, i, mentres ne crin les mares nostres, no'ls faltarà blanc als tiradors del Marroc, ni engrèixament *humà* an els seus camps de civada...

Ja fan bé, ja, aquests minyons que he vist avui fent cua en el Passeig de Colón. Són nois de Lleida, de Balaguer, de La Seu; no han vist mai el mar i volen ésser mariners. S'estimen més morir per l'aigua que pel foc.

Això és un dir; perquè la veritat és que s'estimen més no ésser res i no morir de cap manera...

He anat a sentir les conferencies de can Le-rroux.

Mare meval Sembla que't llegeixis un *Episodios Nacionales* sense cap mena de gracia.

Un dels oradors, que tracta d'Isabel II, baix el títol de «De tal palo, tal astilla», encara ho va fer més bé. Allò no semblava un «episodio», semblava un llibret de pusses.

Les dames roges no hi aprendran res de bo; si la meva dona en fos, no li portaria pas.

En Dato ha dit que ell era l'administrador d'en Maura.

Home, em sembla que an aquest no li deuen semblar prou clars els comptes quan no hi posa el *visto bueno*.

I encara li passa una altra cosa, i és que'ls llogaters de don Antoni no'l reconeixen com a tal administrador i no paguen el lloguer.

Res més. El rei ja és a Londres.

—Tornem a beure?

—Bevem-hi.

MORITZ XV

En Rusiñol, bisbe

REIEM que la notícia, vinguda de Madrid, sorprendrà joiosament als nostres llegidors, com ens ha sorprès a nosaltres.

Sembla que alguns eminents escriptors i ninotaires de la Cort, han organitzat per a demà, diumenge, a la pintoresca i ensopida població d'Aranjuez, una original festa artística i literaria, consistent en una magna representació de *El Mistico*, que interpretarà l'Enric Borràs, i quals parts secundaries s'han confiat a altes persolitats de les lletres i de les arts, havent-se encarregat de l'important i difícilíssim paper de *Senyor Bisbe* el mateix autor de l'obra, nostre entrançable amic i company Santiago Rusiñol.

Ha sigut tal l'entusiasme que ha despertat l'atreuít projecte, entre'ls intel·lectuals madrilenys, i són tantes les ganes d'admirar les dots declamatories d'en Tiago, de veure'l «fent de bisbe», que fins se parla d'un tren especial per a portar concurrents a la festa.

Nosaltres, no podent fer altra cosa millor, hem telegrafiat ja al nostre amic per a que'ns proporcioní una fotografia seva amb *traje de prelado*, que prometem insertar en el número pròxim.

Entre tant, des d'aquestes columnes enviem un xardorós aplaudiment a l'il·lustre Rusiñol, qui no dubtem farà un bisbe ple d'unció i de naturalitat.

I, si tant bé el representa, el paper de bisbe, pot començar a sol·licitar la mitra de la diòcesis de Barcelona, ara que està en vaga.

Arriba, joven! Yo te empujo!

Els amics s'han fet per a les ocasions. Per endavant, pot comptar amb l'apoi incondicional de LA CAMPANA DE GRACIA.

BATALLADES

L'passar uns tinents per un carrer de Metz, un senyor que anava acompanyat de la seva esposa va posar-se a riure. Un comisari de policia va agafar a la parella.

També fou detingut un xicot que va fer lo mateix que'l senyor i la seva esposa al pas dels tinents, i un fotògraf francès que intentà fotografiar-los.

Diable, diable!
Per mi, aquells tinents devien ésser un poc estranys; no's comprèn sinó.

De totes maneres, millor estem aquí que a Metz.

Aquí, amb la llei de jurisdiccions, ja podem veure les estranyeses que vulguin, sempre restem serios.

Del *Centro Instructivo radical* del districte novè hem rebut una atenta invitació per al banquet que, en honor del vell republicà Lluís Massó i Simó, tindrà lloc aquesta vetlla.

Agraim la delicada finesa dels organitzadors i, encara que nosaltres tenim el ferm propòsit de no assistir-hi, desitgem que la festa constitueixi un èxit.

Havia corregut amb insistència el rumor de que'l ministre de Gracia i Sant Gervasi—lleigueix's Justicia—tenia el propòsit de presentar la dimissió.

Però el mateix interessat va desmentir-ho categòricament.

Els que'l rumor es cregueren no han vist *El Rey que rabió* i no saben que'ls ministres ho fan tot, menys dimissió.

En Lerroix ha dit—i no per alabar-se—que si el projecte de les Mancomunitats hagués si-

gut presentat pels radicals, en aquestes hores ja s'hauria convertit en llei.

I és veritat.
D'una cosa o altra ha de servir l'ésser guapo. Recordi's, sinó, que'l propi *caudillo* en persona presentà al poble, deu o dotze anys enra, un projecte de *pavo republicano*...
I què ha succeït?
Quasi res.

Que tornem a tenir ja altre Nadal a la vista, i ens haurem de conformar amb un tall de bacallà reformista.

Sembla que la *Liga de las Clases Medias* presentarà candidat per Madrid, en les futures eleccions de diputats a Corts, a un senyor que és tinent-coronell d'artilleria.

Es difícil sapiguer per quins sèt sòus haurà escullit per representant a un artiller, els senyors de les *clases medias*.

Tractant-se de *ligas* i de *medias*, no hauria estat més en caràcter fer-se representar per un betes-i-fils?

El Centre de Joves per a la Defensa Social protesta de que's tracti d'implantar les Mancomunitats per decret.

Troba que'l projecte presentat adoleix de gravíssims defectes, i que discutit detingudament a les Corts podria encara purificar-se.

Purificar-se?...
Es clar que podria.
Però, ben segur que la purificació que li imposarien, aquests joves de la Defensa Social, fóra l'adició d'un article que digués:

La primera obligació de tots els mancomunats és assistir a la sessió confessats i combregats.

El gran Cambó nega veritat a la brama que corria sobre una conferència que's suposava havien celebrat ell i l'ex-ministre de Marina, senyor Concas.

Quina importància podria tenir per a Catalunya l'haver-se realment celebrat aquesta conferència, i de què dimoni podien parlar en Cambó i un ex-ministre de Marina?

Aneu-ho a saber!
Sinó que'l *leader* regionalista també volgués inscriure's en l'Armada...

en lloc de fer labor útil, peroren continuament.
La cosa no ha d'enfadarnos: sempre ens sortirà millò que s'ho gastin en *boquilla* que no en bas-bas-bas-bastó.

—Conservadors, mossèn Nofre!...
Deu estar content, vostè.—
I el bon mossèn me contesta, amb la major bona fè:
—Lo mateix me té que manin els vermells, que'ls grocs, que'ls blaus.
Que se tracta de l'esglesia tots són prou ba-ba-babaus.

Fa ja un mes que en Dato mana i ell s'ho arregla i ell s'ho cou, i encara, vès qui ho diria!, no ha fet cap emprèst nou.
A què's deu semblant misterio?
Què espera aquest cap-cigrany?
Oi que això, germans caríssims, és molt ex-ex-ex-extrany?...
*

C. GUMÀ

Un aspecte del problema de l'industria textil

Malgrat els mesos passats, d'ençà que's va promulgar el decret del govern Romanones reglamentant el treball de l'industria textil, hi ha encara un gros nombre de fabricants, polítics i periodistes que no's poden treure del cap el fet de que la reforma se realitzés per un Reial Decret i no per una llei. Aquell R. D., que va tenir per pare al senyor Alba, els sembla una monstruositat abominable des del punt de vista jurídic i legal, una cosa mai vista en cap país del món. Fins una solemne junta de lletrats, entre els quals se trobava en Melquiades Alvarez, va dictaminar que no hi ha obligació de complir el R. D. famós.

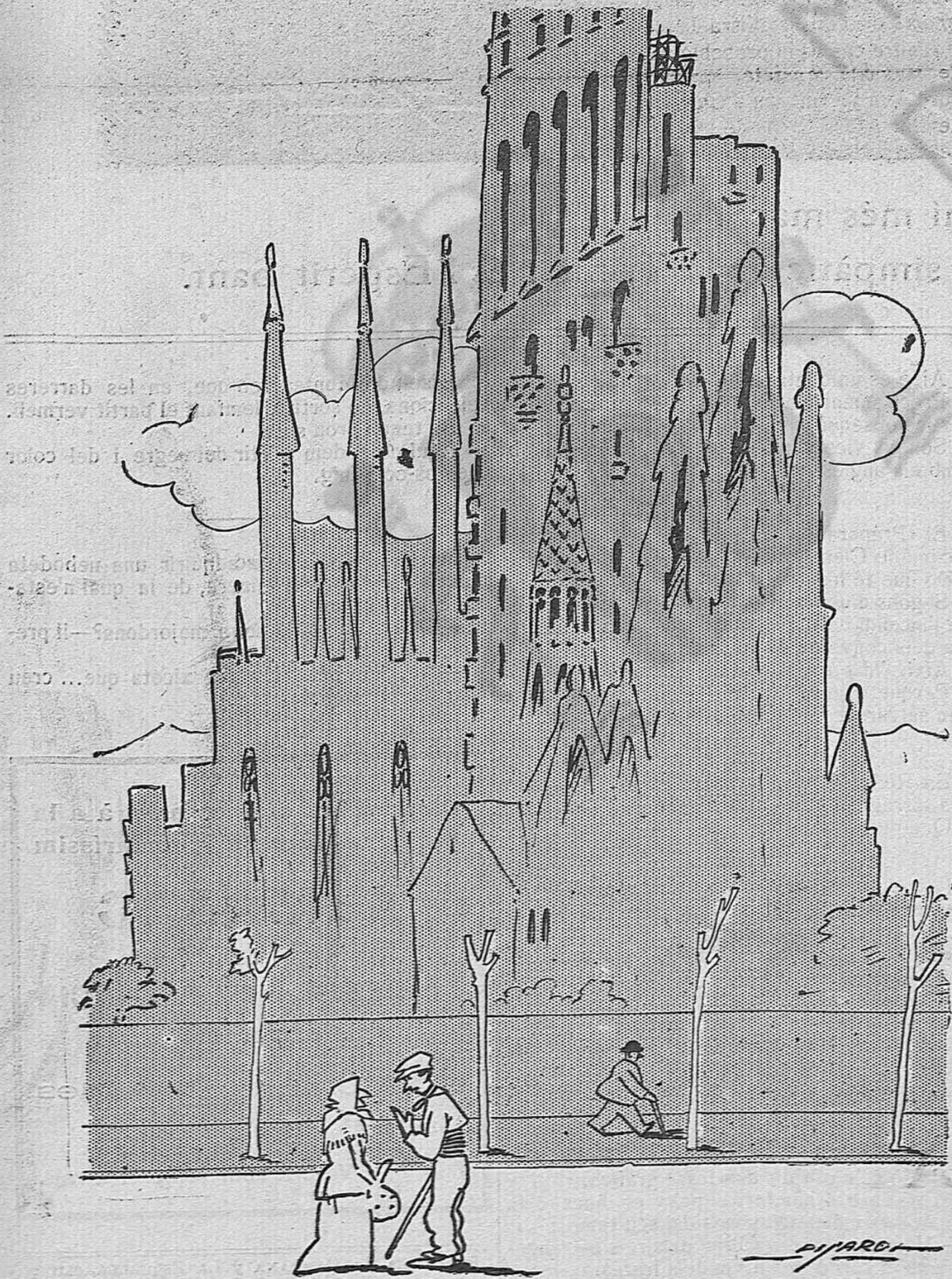
Quina part de sinceritat hi ha en aqueixos llargs escarafalls? Hem de creure que, si n'hi ha alguna part, és molt petita. Lo que no ha agradat als fabricants i als seus incondicionals defensors és el sentit intervencionista del decret i les disposicions un poc favorables als obrers en el mateix contingudes. Si la reforma s'hagués fet per medi d'una llei haurien protestat i esvalotat de la mateixa manera. Mes han trobat en el procediment seguit per a implantar la reforma un punt on agafar-se, i s'hi han agafat a la manera dels advocats cercadors de minucies legals.

No hem de negar que'l procediment millor és el de fer aquesta mena de reformes per medi de lleis votades pel Parlament. Però, si hem de deturar-nos en aquest escrúpol, cal preguntar quantes reformes i disposicions s'han promulgat a Espanya per R. D., en lloc d'ésser-ho per una llei, com pertocava? Tots sabem—i en Melquiades Alvarez no pot ignorar-ho—que són numerosíssimes. Enguany mateix ens trobem amb que serà cridat el nou contingent militar a files sense que les Corts hagin aprovat la llei anual que la Constitució de l'Estat exigeix. I doncs? És que sols en les reformes que en poc o en molt afavoreixen als treballadors ha d'imperar el criteri estret i sever?

D'altra banda, sovint se presenten casos en que és precis adoptar urgents resolucions. Si això succeeix en un període de vacances parlamentaries, es ha de renunciar a adoptar aquelles resolucions, fins corrent el perill de produir un daltabaix? Precisament per a aqueixos casos hi ha els autèntics *bills* d'indemnitat, o sigui les proposicions en les quals el Parlament aproba i ratifica lo fet sense la seva intervenció pel govern i absol a aquest pel procediment seguit. Aquí on se prodiguen tants *bills* d'indemnitat abusius i escandalosos, es ha de negar-se [aquesta fórmula de validació legal al R. D. sobre l'industria textil?

Als qui no saben avenir-se del repetit R. D., els recordarem un cas succeït a Alemanya, a la reaccionaria Alemanya, en una important vaga d'uns tres anys enera. Els obrers feren unes peticions als patrons, i aqueixos se negaven intransigentment a acceptar-les. El conflicte s'agravava i perturbava la vida econòmica de

La mina de plata

—I aquesta, d'esglesia, quan s'acabarà?
—Mai, donal No veieu que, mentres duren les obres, ragen les caritats...

Coples de cego

(I, a més de cego, tartamut)

Escombrat en Romanones, ha vingut en Dato. Oidà!
Quan en Dato vagi d'oros, voleu dir-me qui vindrà?...
Una situació de força?
Un pastitxo lliberal?
Una liqui-liqui-liqui liquidació general?

Matemàtiques rifenyes.
Resta del dilluns: 3—9;
resta del dimarts: 6—4;
resta del dimecres... Prou!
Desde fa dos o tres mesos, a ponent com a levant, és l'operació obligada: sempre res-res-res-restant.

Repareu; tot dissidencies: els carlistes, barallats; els conservadors, pegant-se; els lliberals, triturats.
En mig d'aquesta espantosa; disolució de partits, sort que'ls homes de l'esquerra van molt u-u-u-units!...

Llicenciaràn les Corts velles, unes Corts noves vindran, però deixaran les coses d'anar tal com avui van?
Ai!... Tots els metges ho diuen: —Això no fa cap servei: el mal de la pobre Espanya ja no té re-re-remei.

A mitjos d'aquest desembre, de no perdre's pel camí, muntats en grandiosos barcos, tindrem *inglesos* aquí.
Ja cal que'ns posem en guardia i no'ls deixem atracar, doncs, essent, com són, *inglesos*, deuràn voler co-cobrar.

Sembla que'ls actuals ministres, per a entretenir a la gent,

A PUNT DE FER L'ARROS

—Tira peixet, mossèn Narcís, quin colomí més maco!

—Sí, Tuietes; no's pot negar que lo més simpàtic de la Trinitat és l'Esperit Sant.

l'Imperi. Al cap de poques setmanes, el govern de Berlín va intervenir, dient als patrons: «Les demandes dels obrers són raonables. Si no les accepteu, se dictaran tot seguit disposicions establint les reformes que se us demana.» Davant la menaça, els patrons cediren i la vaga acabà.

A. R. I. V.

A sigut detingut l'Eduard Rubio, aquell senyoret trampós, autor del robament de joies de la tiple Lopetegui. Segons telegrama de Madrid, el Rufles de «camerino» no s'amaga de dir que «el protector de les seves calaverades ha sigut l'Emiliano Iglesias». Bufa!
No més caldría que l'Iglesias se digués Benet. Aleshores li podríem dir:
Qué amigos tienes, Benito!

Els germans Menesmann han escrit una carta en la qual expliquen la forma en que's pot lograr la pau del Marroc. Entre altres coses afirmen que no cal fiar-ho tot a la penetració militar. El periòdic *Hoy* la publica. *Mañana serà otro día!*

L'ex-rei Manelet i la seva esposa han marxat a Anglaterra. Ella diu que ja's troba totalment restablerta.

Ja veuen com no tenien fonament les històries que corrien sobre *incompatibilitats de gènit*.

L'ex-rei Manelet és un bon noi, car amb un xic de mirament i higiene pot ésser un excel·lent marit per uns quants mesos.

En Dato ha manifestat que'l rei permanerà alguns dies en Londres, a l'objecte d'assistir a varies caceres.

Encara més?

El regidor senyor Figueras ha reingressat oficialment en el partit radical, acatant la quefatura d'en Lerroux.

Lo que més convingui, que deia el Pare Conveniencies.

Si hi ha estat i hi torna, senyal que s'hi trobava bé.

El mateix dia de morir el doctor Laguarda, poc després d'haver fet el darrer badall el sant varó, un gentilíssim aeroplà va enfilarse amunt, amunt, sobre Barcelona.

A la Plaça Nova, un ciutadà va ficsar-s'hi.

—Què és allò que vola?

I una rata de sagristia respongué amatenta:

—Què vol que siga?... L'ànima del senyor bisbe!

Desde Roma diuen que's troba greument malalt el cardenal Oreglia.

No hi ha esperances de salvar-lo.

Pobre Vaticà!

Vetaquí que ara, sense *oreglia*, es quedarà mig sord.

Definitivament, el dia 17 arriba l'esquadra britànica al nostre port.

Per a obsequiar als oficials rossos i d'ulls blaus, la nostra aristocràcia està organitzant grans festes.

Això és un contrassentit. Precisament l'aristocràcia és la cridada a fer-los obsequis? Són els vice-versa, els que han d'estar bé amb els anglesos.

El «Preparador-Conservador del Museo Municipal de Ciències Naturals», ha dissecat un mico que té història.

Segons diuen va salvar-se miraculosament de l'incendi dels Escolapis, aleshores de la crema dels convents de 1909.

Així, l'història no és tant extraordinària.

Perque, durant aquells fets, altres micos van salvar-se tant miraculosament com ell.

En Roderic Soriano es casa. Es casa amb una tarragonina. Es casa també per l'església. Que per molts anys!

L'ex-governador Ossorio, en la conferència maurista donada a Bilbao contra en Dato, ha dit:

«En España, el catolicismo es la médula social.»

Alto, alto, alto!

La *médula* vol dir el moll de l'ós?

Doncs s'ha equivocat no més que d'una miqueta, el senyor Ossorio.

El catolicisme, a Espanya, com a tot arreu, és l'ós... sense'l moll.

D'això se'n pot dir una frase gràfica.

El cèebre Chamfort la posa en boca d'un dels homes més enginyosos del seu temps:

—Voldria veure a l'últim dels reis estrangulat amb el cordó de l'últim dels frares.

Ja és tenir tirria.

Diuen de Montevideo que, en les darreres eleccions, ha sortit triomfant el partit vermell. Bé tenen prou sort! Aquí no podem sortir del negre i del color de gos-com-fuig.

Mossèn Pallerols va adquirir una nebodeta molt aixirida i molt feïnera, de la qual n'estava contentíssim.

—Què tal li va, la nova majordona?—li preguntà el vicari.

—Ah, molt bé!.. Es una xicota que... creu que s'hi pot descansar!

Dintre pocs dies es posarà a la venda el nostre popularíssim

ALMANAC

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PER A 1914

200 planes atapaïdes
de caricatures

Valdrà com sempre: 2 rals

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C^{ia}

—M—